

n	e	m	i	r	a
j	u	n	i	o	r

STEVEN GOULD s-a născut la 7 februarie 1955 și este autor de romane pentru tineri și de science-fiction. În opera sa accentul este pus mai degrabă pe lupta împotriva oficialităților corupte decât pe elementele științifico-fantastice. Este autorul seriei de succes *Juniper*, al cărei prim volum i-a adus distincțiile de „Cea mai bună carte pentru adolescenți“, oferită de American Library Association, precum și „Alegerea tinerilor cititori“, decernată de International Reading Association. Grație aceluiași volum, a fost finalist al Premiului pentru debut Compton Crook și al Premiului literar pentru tineri al Pacific Northwest Reader's Association, obținând locul al doilea în competiția pentru Premiul Locus acordat celui mai bun roman de debut.

STEVEN GOULD

JUMPER

oriunde, oricând

Traducere din limba engleză
ALEXANDRA DĂNILĂ

*Pentru James Gould,
soldat, meșteșugar, marinar, tată,
și Laura J. Mixon,
ingineră, profesoară, scriitoare, soție*

Partea întâi

ÎNCEPUTURI

Prima dată s-a întâmplat astfel:

Citeam când s-a întors tata. Vocea lui a răsunat prin casă, iar eu m-am făcut mic.

– Davy!

Am pus cartea deoparte și am rămas în pat.

– Aici, tată! Sunt la mine în cameră.

Podeaua din lemn de stejar răsuna din ce în ce mai tare sub pașii lui. Mi-am afundat capul între umeri; dintr-odată tata era la ușă și urla.

– Parcă ți-am spus să tunzi gazonul!

A intrat în cameră și s-a proțăpît înaintea mea.

– Vorbește! Te-am întrebat ceva!

– O să-l tund, tată. Terminam de citit o carte.

– Ai venit de la școală de mai bine de două ore!

M-am săturat să te tot văd lenevind prin casă!

S-a aplecat spre mine, iar respirația lui duhnind a whisky mi-a iritat ochii. M-am dat

Înapoi, dar el m-a prins de ceafă ca într-o menghină și a început să mă scuture.

– Nu ești decât o putoare. Da' bag eu hărnicia în tine, cu forța dacă trebuie. Eu te-am făcut, eu te omor!

M-a ridicat în picioare, ținându-mă în continuare de gât. Cu cealaltă mână a băjbăit după catarama de rodeo înzorzonată, apoi și-a scos cureaua grea, gen western, din găicile pantalonilor.

– Nu, tată, te rog! Tund iarba chiar acum. Serios!

– Tacă-ți fleanca!

M-a împins spre perete și abia am avut timp să-mi ridic brațele, ca să nu-mi izbesc nasul de tencuială. A schimbat mâinile, cu stânga ținându-mă lipit de zid, în timp ce în dreapta strângea cureaua.

Am întors puțin capul ca să nu îmi turtesc nasul de perete și am văzut centura a cărei cataramă argintie atârna.

– Nu catarama, tată! *Ai promis*, am urlat eu. Mi-a țintuit și mai tare fața la perete.

– GURA! Data trecută de-abia te-am atins.

Împingându-mă în continuare, s-a îndepărtat puțin și a început să legene încet cureaua. Apoi mâna s-a mișcat brusc înainte, cureaua s-a

ridicat în aer, iar corpul m-a trădat, ferindu-se din fața impactului și...

Eram rezemat de un raft de cărți, cu gâtul eliberat din strânsoarea zdrobitoare a tatei, dar cu corpul chircit pentru a evita lovitura. M-am uitat împrejur, icnind și cu inima bătându-mi nebunește. Nu era nici urmă de tata, ceea ce nu m-a surprins.

Mă aflu în secțiunea cu beletristică a bibliotecii din Stanville, dar, deși o știam ca pe propria-mi cameră, nu credeam că tata călcase vreodată pe acolo.

Asta a fost prima dată.

A doua oară s-a întâmplat așa:

Popasul pentru camioane era nou și foarte aglomerat, o insulă de lumină scânteietoare și beton în noapte. Am pășit printre ușile de sticlă ale restaurantului și m-am așezat la tejghea, lângă sectorul delimitat cu plăcuța: NUMAI PENTRU ȘOFERI. Ceasul de perete arăta unsprezece și jumătate. Mi-am pus bocceluța sub scaun, luând un aer de om matur.

Ospătărița între două vârste nu părea prea convinsă, dar mi-a pus în față un meniu și un pahar cu apă, apoi a întrebat:

– Cafea?

– Ceai fierbinte, vă rog.

A zâmbit mecanic și a plecat.

Învăluit într-un nor gros de fum, sectorul pentru șoferi era pe jumătate plin. Niciunul dintre ei nu părea genul care să mă bage în seamă, ca să nu mai vorbesc de posibilitatea de a mă lua cu mașina câțiva kilometri.

Ospătărița s-a întors cu o ceașcă, un pliculeț de ceai și un recipient de metal cu apă nu foarte fierbinte.

– Ce să-ți mai aduc?

– Atât, momentan.

M-a privit o clipă cu atenție, apoi mi-a făcut nota și a pus-o pe tejghea.

– Plătești la casierie când termini. Dacă mai vrei și altceva, să-mi spui.

Nu știam cum să țin capacul deschis, astfel că o parte din conținut s-a vărsat pe masă. Am șters-o cu șervețele din suport, străduindu-mă să nu plâng.

– Ești de mult pe drum, băiete?

Am tresărit și am ridicat capul. Un bărbat care stătea pe ultimul scaun din sectorul pentru șoferi se uita la mine. Era corpulent, iar cămașa descheiată la gât lăsa la vedere un strat însemnat de grăsime. Zâmbea dezvelindu-și dinții inegali și pătați.

– Cum adică?

A ridicat din umeri.

– Păi... situația ta. Nu pari să fi fugit de mult.

Deși blândă, vocea lui era mult mai ascutită decât te-ai fi așteptat de la un bărbat de talia lui.

M-am uitat pe lângă el, spre ușă.

– De vreo două săptămâni.

A dat din cap.

– Nasoală treabă. Fugi de părinți?

– De tata. Mama a șters-o de mult.

Și-a împins lingura pe tejgea cu degetul. Avea unghii lungi, sub care se depusese un strat gros de mizerie.

– Câți ani ai, băiete?

– Șaptesprezece.

S-a uitat atent la mine, ridicând din sprâncene.

Am dat din umeri.

– Nu-mi pasă ce crezi. Țsta-i adevărul. Ieri am împlinit șaptesprezece ani nenorociți.

Am simțit lacrimile năpădindu-mă și am clipit des, până am reușit să le controlez.

– Și ce ai făcut de când ai plecat?

Ceaiul se colorase, mai tare de atât, oricum nu se făcea. Am scos pliculețul și am pus zahăr cu lingurița.

– Am făcut autostopul, am cerșit o vreme, am ajutat pe unul și pe altul la tot felul de treburi

ciudate. În ultimele două zile am cules mere – douăzeci și cinci de cenți banița și oricâte pot mânca. Mi-au ieșit și niște haine la afacerea asta.

– Doar două săptămâni și deja nu mai ai haine?

Am dat pe gât jumătate din ceai.

– N-am apucat să iau decât ce aveam pe mine.

Doar ce aveam pe mine când am plecat din biblioteca publică din Stanville.

– Aha! Io-s Topper. Topper Robbins. Tu?

Pentru o secundă am rămas holbându-mă la el.

– Davy, am spus într-un târziu.

– Davy...?

– Doar Davy.

A zâmbit.

– Am înțeles, nu trebuie să-mi desenezi.

Și-a luat lingura și a mestecat în cafea.

– Păi, Davy, eu conduc autocisterna aia pe care scrie PetroChem și o apuc spre vest în vreo patruzeci de minute. Dacă mergi într-acolo, pot să te iau și pe tine. Da' pari să ai nevoie și de ceva mâncare. Nu mă lași să fac eu cinste?

Lacrimile m-au năpădit din nou. Eram pregătit pentru răutate, nu și pentru milă. Am clipit îndelung și am acceptat.

– OK. Ți-aș fi recunoscător pentru masă și drum.

O oră mai târziu, goneam spre vest, stând pe scaunul din dreapta șoferului, moleșit de căldură și prea multă mâncare. Am închis ochii și m-am prefăcut că dorm, plictisit de atâta vorbărie. Topper a mai încercat să pălăvrăgească o vreme, apoi a tăcut. L-am privit prin ochii întredeschiși. Se întorcea să se uite la mine de fiecare dată când luminile din trafic străpungeau întunericul din cabină. Mă gândeam că ar trebui să fiu recunoscător, dar prezența lui mă înspăimânta.

După o vreme, am adormit de-a binelea. M-am trezit speriat, nesigur pe cine sau unde eram. Era un murmur în mintea mea, o reacție la un coșmar pe care de abia mi-l aminteam. Am mijit ochii, iar amintirile au revenit.

Topper vorbea la stația din mașină.

– Ne întâlnim în spatele lui Sam, în cînșpe minute.

– Zece-patru, Topper. Suntem pe drum.

A terminat convorbirea.

Am căscat și m-am ridicat.

– Văleu, am dormit mult?

– Cam o oră, Davy.

A zâmbit de parcă făcuse o glumă și a închis stația, după care a dat drumul la radio pe un post de country și western.

Detest muzica asta.

Zece minute mai târziu, a virat spre un drum de țară, undeva în pustietate.

– Poți să mă lași aici, Topper.

– Merg mai departe, băiete, trebuie să mă văd cu un tip. Nu-mi spune că vrei să faci autostopul noaptea. N-o să oprească nimeni. Și, uite, parcă stă să plouă.

Avea dreptate. Luna dispăruse în spatele unei pături groase de nori, iar vântul îndoia crengile copacilor.

– OK.

A înaintat o vreme pe drumul neasfaltat și îngust, apoi a tras pe dreapta, lângă un magazin de țară, în fața căruia se aflau două pompe de benzină. Înăuntru era întuneric, iar în partea din spate, unde erau parcate două camionete, se vedea o zonă cu prundiș.

– Hai, băiete, vreau să-ți prezint niște tipi.

– E în regulă. Prefer să te aștept aici, am spus eu rămânând nemișcat.

– Îmi pare rău. Și așa încalc politica firmei că te-am luat, dar aș încurca-o rău de tot dacă ai rămâne aici și s-ar întâmpla ceva. Fii băiat de treabă.

– Sigur. Nu voiam să-ți fac probleme, am acceptat eu dând încet din cap.

Schițând un zâmbet larg, mi-a spus:

– Nu-i nimic.

M-au trecut fiorii.

Ca să mă dau jos, a trebuit să mă întorc spre cabină și să bâjbâi în căutarea treptei. O mână mi-a ghidat piciorul și am înghețat. M-am uitat în jos. Trei bărbați erau pe partea aceea a mașinii. Am auzit zgomotul pietricelelor când s-a apropiat Topper. L-am privit. Își desfăcea cureaua și trăgea șlițul.

Am țipat și am sărit din nou în cabină, dar mâini puternice m-au prins de glezne și de genunchi, trăgându-mă înapoi. M-am prins cât de strâns am putut cu amândouă mâinile de mânerul cromat de lângă ușă, dând din picioare în speranța că mă pot elibera. Cineva m-a lovit cu putere în stomac și am dat drumul mânerului, eliminând în același timp și aerul din plămâni, și mâncarea din stomac.

– Fir-ar al naibii! A borât pe mine!

Cineva m-a lovit din nou în timp ce cădeam.

M-au luat de mâini și m-au dus în spatele unei camionete. M-au trântit înăuntru. M-am lovit la față și am simțit gust de sânge. Unul dintre atacatori a sărit lângă mine, a încălecat pe spinarea mea, ținându-mi brațele cu genunchii, iar cu o mână trăgându-mă dureros de păr. Am simțit cum altcineva îmi desface cureaua și-mi smulge

pantalonii și chiloții. Aerul rece îmi biciuia pielea goală de pe fund și picioare.

– Mai bine aduceai o altă fătucă, s-a auzit o voce.

– Cine a adus vaselina? a intervenit altcineva.

– La naiba! Am lăsat-o în mașină.

– Eh... n-avem nevoie.

Cineva mi-a băgat mâna între picioare și mi-a pipăit organele genitale, apoi l-am simțit cum îmi desface fesele și scuipă. Saliva caldă s-a împrăștiat pe fund și...

M-am aplecat înainte, eliberat de presiunea de pe urmeri, spate și fund. M-am lovit cu capul de ceva la încercarea mea de a mă sprijini cu mâna. M-am întors, mi-am prins pantalonii și i-am ridicat, în vreme ce respiram sacadat, cu inima bătând să-mi iasă din piept și întreg corpul cuprins de tremur.

Era întuneric, dar nu se auzea nimic și eram singur. Nu mai eram afară. La doi metri mai încolo, o rază de lună străbătea o fereastră, luminând câteva rafturile cu cărți. Am simțit iar gustul de sânge și mi-am atins cu grijă buza spartă. M-am apropiat încet de zona luminată și m-am uitat în jur.

Am luat o carte de pe raft și am deschis-o. Ștampila dinăuntru mi-a confirmat ceea ce știam

deja. Eram iar în sectorul de beletristică al Bibliotecii publice din Stanville, convins că o luașem razna.

Asta a fost a doua oară.

Prima dată când am ajuns în bibliotecă, era deschis, nu sângeram, hainele îmi erau curate și am plecat pur și simplu... din clădire, din oraș, din viața aia.

Credeam că avusesem un gol de memorie. M-am gândit că orice îmi făcuse tata fusese atât de groaznic, încât mintea mea a ales să uite. Că îmi revenisem de abia după ce am ajuns între zidurile ocrotitoare ale bibliotecii.

Gândul că nu-mi aminteam nimic era înfricoșător, dar nu-mi era străin. Tata avea tot timpul goluri de memorie, iar eu citisem destul ca să fiu la curent cu amnezia pe fond traumatic.

Eram surprins că acum biblioteca era închisă și învăluită în întuneric. M-am uitat la ceasul de perete. Era ora două. O oră și cinci minute mai mult decât arătase ceasul digital din cabina lui Topper. *Isuse Cristoase!* Am început să tremur din cauza aerului condiționat și am bâjbâit să mă închei la pantaloni. Fermoarul era stricat, dar capsă era la locul ei. Pentru a nu se vedea nimic am strâns cureaua mai tare și mi-am scos

cămașa pe dinafară. Aveam gust de sânge și vomă în gură.

Biblioteca era luminată de luna palidă și strălucirea galbenă a felinarelor cu mercur. Trecând printre rafturi, scaune și mese, m-am îndreptat spre dozatorul de apă și mi-am clătit gura o dată și încă o dată, până am reușit să îndepărtez gustul, iar buza a încetat să mai sângereze.

În două săptămâni, ajunseseam la o mie patru sute cincizeci de kilometri de tata. Și o singură clipită a zădărnicit totul, aducându-mă la cincisprezece minute de casă. M-am așezat pe un scaun de lemn și mi-am lăsat capul în palme. Oare ce făcusem să merit una ca asta?

Era ceva cu care nu voiam să mă confrunt. Știam. Ceva...

„Sunt atât de obosit! Nu vreau decât să dorm.“ Mi-am amintit toate momentele de somn furate din ultimele două săptămâni, clipe mizerabile petrecute pe băncile din popasuri, în mașinile oamenilor și sub tufe, ca un animal. Casa aflată la numai cincisprezece minute de mers, dormitorul și patul meu mi-au apărut toate în minte.

Cuprins de un val irezistibil de nostalgie, m-am trezit ridicându-mă și pășind fără vreun gând anume, ci doar cu dorința de a găsi un pat.

Picioarele m-au purtat spre ieșirea de urgență din spate, deasupra căreia scria: VA SUNA ALARMA. Până va ajunge cineva aș putea fi de parte, m-am gândit.

Era ferecată cu lanțuri. M-am aplecat și am lovit cu putere, o lovitură de sus, cu podul palmei. M-au podidit lacrimile și m-am retras un pas ca să izbesc din nou, dar ușa nu mai era acolo, și dezechilibrându-mă m-am aplecat mult înainte, ciocnindu-mă de pat.

Știam că era patul meu. Cred că mirosul camerei mi-a confirmat-o primul, apoi ceasul cu alarmă de pe noptieră, cel pe care îl trimisese mama în anul de după plecare și lumina de pe veranda din spate, ce străbătea încăperea într-un unghi perfect.

Pentru o clipă m-am relaxat total și am simțit cum fiecare mușchi se destinde. Am închis ochii și m-a cuprins un val aproape palpabil de extenuare. Apoi am auzit un zgomot și am tâșnit în patru labe, încordat, pe cuvertură. S-a auzit din nou. Tata... sforăia.

M-au trecut fiorii. Era tare ciudat. Sunetul era foarte reconfortant. Însemna acasă. Însemna familie. Dar mai însemna și că nenorocitul dormea.

M-am descălțat și am luat-o tiptil pe coridor. Ușa era întredeschisă, iar becul aprins. El se

prăbușise în diagonală pe pat, peste cuvertură, desculț, cu cămașa descheiată. O sticlă de whisky i se odihnea la subsuoară. Am oftat.

Casă, dulce casă!

Am apucat gâtul sticlei, i-am tras-o de sub braț și am pus-o pe noptieră. A continuat să sforăie. I-am dat jos pantalonii, trăgând ba de un crac, ba de altul, pentru a putea să îi scot de pe fund. Au ieșit brusc și portofelul i-a căzut din buzunar. I-am aruncat pe spătarul scaunului și m-am aplecat după el.

Avea optzeci de dolari plus cărțile de credit. Am luat trei bancnote de douăzeci și m-am întins să îl pun pe masă, dar m-am oprit. Când l-am închis, mi s-a părut mai țeapăn decât trebuia, și mai gros. La a doua privire, am descoperit un compartiment secret, acoperit de o clapă cu o cusătură falsă. Aproape că l-am scăpat din mâini când l-am deschis. Era plin de bancnote de o sută de dolari.

Am stins lumina și am luat portofelul la mine în cameră, unde am întins pe pat douăzeci și două de bancnote noi de o sută de dolari.

Rămăsesem holbându-mă la bani. Patru teancuri de câte cinci bancnote și unul de două. Urechile îmi ardeau, stomacul mă durea. M-am dus iar în camera tatei și l-am privit o vreme.

Ăsta era omul care mă dusesese la magazinele second-hand să îmi cumpere haine de școală. Același care mă obliga să iau zilnic la ore sandviciuri cu unt de arahide și jeleu, ca să nu se despartă de niște amărâți de nouăzeci de cenți, cât pentru o masă la cantină. Omul care m-a bătut când am îndrăznit să pomenesc de bani pentru muncile pe care le făceam prin casă.

Am ridicat sticla de băutură, apucând-o mai bine de gât. Era rece, netedă și încăpea numai bine în mâinile mele mici. Nu aluneca și nu se mișca în timp ce o balansam experimental. La bază era mult mai groasă, căci producătorul vruse să dea impresia unei sticle mai mari. Părea foarte rezistentă.

Tata sforăia fără grijă, cu gura deschisă și o față de om vlăguit. Pielea, de obicei palidă, era bolnăvicios de albă în lumina becului. Fruntea mică, bombată și ridată părea albă și fragilă ca un ou. Am pipăit sticla și mi s-a părut destul de tare.

Fir-ar să fie!

Am pus sticla înapoi pe masă, am stins lumina și m-am întors în camera mea.

Dintr-un caiet, am tăiat hârtie în formă de bancnote și am alcătuit un teanc de grosimea banilor. A fost nevoie de douăzeci de foi să pară

la fel – poate că hârtia era mai groasă sau mai nouă. Le-am pus în portofelul pe care l-am îndeșat înapoi în pantaloni.

Următoare mișcare a fost să iau valiza veche de piele din garaj, cea pe care mi-o dăruise bunicul când a ieșit la pensie, și s-o umplu cu haine, obiecte de toaletă și cărțile de Mark Twain legate în piele, pe care mi le lăsase mama.

După ce-am închis valiza, mi-am dezbrăcat hainele murdare, am luat pe mine costumul și am rămas în picioare examinând camera care se învârtea cu mine. Dacă nu mă mișcam repede aveam să cad.

Mai era ceva de care aveam nevoie, ceva pentru...

M-am gândit la bucătăria aflată la numai nouă metri depărtare, de partea cealaltă a holului și a biroului. Înainte de plecarea mamei, adoram să stau acolo în timp ce ea gătea și să vorbesc despre orice, să-i spun glume prostești. Am închis ochii și mi-am imaginat locul, am încercat să-l simt.

Aerul din jurul meu s-a schimbat sau poate doar sunetele. Eram într-o casă scufundată în tăcere și respirația mea prindea ecouri diferite, în funcție de încăperea în care mă aflam.

Eram în bucătărie.

Am dat din cap încet, extenuat. Panica pusese stăpânire pe mine și mă simțeam ca un balon care se umfla, amenințând să explodeze. Nu i-am dat atenție, încercând să mă calmez și m-am uitat în frigider.

Trei baxuri a câte șase beri. Două cartușe de țigări, o jumătate de pizza într-o cutie. Am închis ușa și m-am gândit la camera mea, încercând să o vizualizez cu ochii deschiși, fără concentrare, gândindu-mă la locul dintre birou și fereastră.

Eram acolo și camera se învârtea cu mine, poate că ochii și urechile nu erau pregătite pentru acea schimbare bruscă. M-am sprijinit cu palmele de perete și încăperea a încetat să se mai miște.

Am luat valiza și am închis ochii. I-am deschis în bibliotecă, unde umbrele se întreceau cu fâșii de lumină argintie. M-am dus până la ușă și am privit iarba de afară.

Vara trecută, înainte de începerea școlii, venisem aici să caut câteva cărți și apoi ieșisem la verdeață, sub ulmi. Vântul flutura paginile, îmi lipea părul și hainele de piele, iar eu mă adânceam în lectură, găseam spațiile dintre propoziții, și cuvintele dispăreau lăsându-mă pradă poveștii, prins de acțiune, în lumea din mintea

altora. De două ori am plecat prea târziu și am ajuns acasă după tata. Îi plăcea să găsească masa pusă. Însă doar de două ori. Prea mult.

Am închis ochii, vântul mi-a ciufulit părul și mi-a suflat cravata într-o parte. Valiza era grea și a trebuit să schimb mâinile de câteva ori, de-a lungul celor două străzi, până la stația de autobuz.

Era o cursă spre est la cinci și treizeci dimineața. Am dat o sută douăzeci și doi de dolari și cincizeci și trei de cenți pe un bilet spre New York. Funcționarul a luat cele două bancnote de o sută fără nici un comentariu, mi-a înapoiat restul și mi-a spus că mai am de așteptat trei ore.

Au fost cele mai lungi trei ore din viața mea. La fiecare sfert de oră mă ridicam, îmi târam valiza la baie și îmi dădeam cu apă rece pe față. Spre sfârșit, mobilierul se mișca și din fiecare tufiș îl vedeam ieșind pe tata, cu mâna pe curea și catarama de mărimea unui capac de roată.

Autobuzul a întârziat cinci minute. Șoferul mi-a înghesuit valiza în compartimentul pentru bagaje, a rupt jumătate de bilet și m-a poftit înăuntru.

După ce am trecut de indicatoarele luminoase de la ieșirea din oraș, am închis ochii și am dormit șase ore.